

§ 126.

Over beslaglagte Ting affattes snarest mulig en uviagtig skriftlig Fortegnelse. Til- lige paatrykkes strax Embedssegel eller andet fyldestgjørende Mærke; den, i hvis Bærg Tingene var, kan vedføie yderligere Mærke.

Den, i hvis Bærg Tingene var, erholder paa Forlangende et Modtagelsesbevis, ud- færdiget. Ved Mærkets Aftagelse skal han, forsaavidt det er muligt og kan ske uden Skade for Undersøgelsen, opfordres til at være tilstede. Indeholde Papirer, som skulle beslaglægges, tillige Meddelelser, som ikke vedkomme Undersøgelsen, skal der saavidt mulig drages Omsorg for, at kun det Sagen Bedkommende forbliver ved Akterne i Original eller i bekræftet Gjenpart.

Udleveres private Dokumenter i Medfør af § 121 2det Stykke eller Breve, andre Forsendelser eller Telegrammer i Genhold til §§ 122—24, skulle den eller de deri In- teresserede underrettes herom, saasnart det kan ske uden Skade for Undersøgelsen.

§ 127.

Er Diemedet med en Beslaglæggelse opnaaet, eller viser det sig, at det ikke kan op- naas, skulle de beslaglagte Ting tilbagegives. Herom kan den i Tilbagegivelsen Interesserede øffe Kjendelse.

Bilde en Beslaglæggelse udsætte en ikke figtet Person for Tab, bliver Fritagelse for samme ordentligvis at indrømme mod Løfte om at fremlægge Tingene paa Anfordring; Sikkerhedsstillelse herfor kan kræves.

§ 128.

Er uaabnede Breve eller andre lukkede Dokumenter beslaglagte, og det findes nødvendigt for Undersøgelsens Skyld at komme til Kundskab om deres Indhold, beslattes og iværksættes Aabningen af Dommeren; herved blive saavidt mulig tvende Retssvidner at til- falde, naar Aabningen ikke sker under Hovedforhandlingen for en Landsret, eller en Retsskriver er tilstede. Den Bedkommende skal, forsaavidt det er muligt og kan ske uden Skade for Undersøgelsen, opfordres til at være tilstede.

Retten drager Omsorg for, at de af Post- eller Telegrafvæsenet udleverede Forsendel- ser eller Telegrammer, hvis Indhold viser sig at være uden Betydning for Undersøgelsen, eller den Del af Indholdet, som maatte være Sagen uvedkommende, befordres videre efter Be- stemmelsen.

Kapitel II.

Om Biduer.

§ 129.

Enhver er pligtig til efter lovlig Opfordring at aflægge Bidnesbyrd for Retten om, hvad der med Hensyn til Undersøgelsens Gjenstand er ham bekjendt, forsaavidt ingen af de i §§ 130—131 angivne Undtagelser finder Anvendelse.

Foranstaaende Regel gjælder ogsaa om den ved Forbrydelsen Forurettede, selv om han under en af det Offentlige forfulgt Straffesag gjør Erstatningskrav gjældende.

§ 130.

Bidnesbyrd maa ikke aftræves:

1) Folketirkens og anerkjendte Trossamfund's Præster om det, som i Skriftemaal eller iøvrigt i deres Egenstaaelse som Sjælesørgere maatte være dem betroet;